

Proloog

De pick-up truck rijdt langzaam over de rotsachtige weg en veroorzaakt een grote stofwolk die door de afwezigheid van alle wind blijft hangen. Zoals altijd is Pepe op tijd. Hij kijkt toe hoe de oude man de auto parkeert en uitstapt.

‘Luciana, breng ons verse koffie!’ De huishoudster voor wie de opdracht is bedoeld, is in de keuken bezig de ontbijtboel op te ruimen. Ze zegt niets terug, maar hij weet dat ze binnen vijf minuten met de koffie naar buiten zal komen. Goed personeel is goud waard. Daarom is hij ook altijd blij om zijn oude vriend Pepe te zien.

‘Goedemorgen señor Gómez,’ zegt Pepe terwijl hij zijn hand uitsteekt. Hij schudt de hand hartelijk en gebaart Pepe te gaan zitten.

‘Hoe gaat het, vriend?’

‘Het gaat goed señor. Ik wil u nogmaals bedanken namens het hele dorp. Het is fantastisch om een eigen medisch centrum te hebben. Ik hoorde dat ze de baby van Isabel Ortega Martinez hebben gered, die kwam tien weken te vroeg. Ze was nooit op tijd in San José geweest, dat weet ik zeker.

‘Dat is mooi Pepe. Daar doen we het allemaal voor. Ik hou van dit dorp. Bogotá is mijn thuis, maar ik kom hier net zo graag.’

‘Goedemorgen señor Pepe,’ zegt de huishoudster, terwijl ze de koffie op de enorme tafel zet.’ Anders nog iets señor Gómez?’

‘Nee, dank je, Luciana.’

Terwijl de huishoudster de veranda geruisloos verlaat, laat Salvador Gómez Garcia zijn blik langzaam gaan over het enorme landgoed dat hen omringt. Zijn landgoed. Slechts een klein deel ervan wordt in beslaggenomen door de luxueuze finca met de grote veranda. Het imposante zwembad er vlak achter, grenst aan de paardenbak die omheind is met een houten hek. Zijn jongste

dochter Manuela berijdt één van hun paarden in een rustig tempo. Uit de paardenstallen naast de bak klinkt af en toe het gehinnik van de andere paarden.

Voorzichtig neemt hij een slokje van de hete koffie.

‘Hoe staan we ervoor, Pepe?’

‘Het gaat heel goed señor. De planten staan er prachtig bij. Geen zorgen.’

‘Daarover maak ik mij ook geen zorgen Pepe.’ Hij glimlacht. ‘Het gaat eigenlijk te goed.’

‘Hoe bedoelt u señor?’

Hij maakt een wegwijsgebaar. ‘Laat maar Pepe, het is niet jouw probleem. En weet je, uiteindelijk vinden we altijd wel weer nieuwe klanten voor ons mooie product. Altijd.’

Pepe glimlacht ook en neemt een slok van zijn koffie. Samen kijken ze naar Manuela die groetend haar hand opsteekt naar hen. Pepe zwaait uitbundig terug.

‘Señor, hoe gaat het met uw dochter Daniela? Is zij nog steeds in Europa?’

** Woorden en begrippen die mogelijk niet algemeen bekend zijn, hebben een sterretje gekregen en zijn achterin dit boek opgenomen in een begrippenlijst.*

1 (Ingrid)

De Nelson Mandela Boulevard maakt een scherpe bocht naar links. In de verte worden de contouren van de Tafelberg zichtbaar door het lichtschijsel uit de stad.

Het was een zware vlucht. Veeleisende mensen in combinatie met collega's die niet bepaald tot haar favorieten behoren, hebben haar afgemat. Nog even en dan zal de taxi arriveren bij haar geliefde hotel The Blackheath Lodge in Seapoint. Niet het vaste crewhotel The Residences Crystal Towers in Century City. Sinds kort kiest ze ervoor zich af te zonderen van de rest, tenminste, als hij ook op de vlucht zit. Dat ze dat doet omdat ze zogenaamd niet zo lekker in haar vel zit, wordt min of meer door haar collega's geaccepteerd.

De taxi slaat rechtsaf en vervolgt zijn weg over Strand Street. Het is niet druk op straat op deze zondagavond. De zon is al uren onder en er waait een gure wind.

Hij vertrouwt haar vast niet, maar dat is dan volkomen wederzijds. En toch kost het haar moeite om zo over hem te